

Дата прийняття:	18/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	18/09/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF VLADIMIR USHAKOV v. RUSSIA (Application no. 15122/17)
Зміст:	<p>Заявник – Володимир Миколайович Ушаков, громадянин Російської Федерації, народився та проживає у м. Вантаа (Фінляндія); з 1999 року заявник має дозвіл на постійне проживання у Фінляндії.</p> <p>У 2009 році заявник одружився з І. – громадянкою Російської Федерації, яка мала тимчасовий дозвіл на проживання у Фінляндії, що спливав влітку 2015 року.</p> <p>24 грудня 2012 року у заявника та І. народилась донька В.</p> <p>Відповідно до законодавства Фінляндії подружжя здійснювало спільну опіку над дитиною. В. отримала тимчасовий дозвіл на проживання, дійсний до грудня 2014 року; у невстановлену дату вона набула російське громадянство.</p> <p>В січні 2013 року І. була уражена двома інсультами, внаслідок чого їй було частково паралізовано, а в подальшому госпіталізовано.</p> <p>Заявник одноособово здійснював опіку над донькою. Батько І. часто відвідував її під час лікування.</p> <p>В квітні 2013 року І. було виписано з лікарні, проте рухливість однієї руки та ноги відновлена не була.</p> <p>Оскільки відносини між заявником та І. ймовірно погіршились, І. в червні 2013 року повернулася до Росії разом зі своїм батьком для подальшого лікування та відновлення.</p> <p>Донька В. залишилась із заявником.</p> <p>У липні 2013 року заявник відвіз доньку до його батьків та тітки, які проживали в Норвегії та в період роботи заявника піклувалися про дитину.</p> <p>Повернувшись до Фінляндії в серпні 2013 року, І. ініціювала провадження, вимагаючи повернення доньки до Фінляндії на підставі Конвенції про цивільно-правові аспекти міжнародного викрадення дітей. В жовтні 2013 року таке провадження було припинено, оскільки заявник повернув доньку до Фінляндії.</p> <p>Після процесу розлучення заявника та І., порушеного в серпні 2013 року, районний суд м. Вантаа (Фінляндія) в період між листопадом 2013 року та березнем 2014 року ухвалив п'ять проміжних рішень, згідно з якими до постановлення рішення по суті заявник та І. здійснюють спільну опіку над В.</p>

	<p>14 листопада 2013 року на клопотання заявника про ризик виїзду дитини за межі Фінляндії без його згоди її паспорт було здано на зберігання до поліції.</p> <p>11 квітня 2014 року шлюб між заявником та І. було розірвано.</p> <p>Рішенням районного суду м. Вантаа від 23 грудня 2014 року встановлено, що І. здійснює спільну опіку над дитиною разом із заявником, проте дитина має залишитись з батьком; окрім іншого, суд встановив графік побачень І. з В. до 2019 року. Ухвалюючи таке рішення, суд врахував стан здоров'я І. та той факт, що вона мала проходити подальшу реабілітацію; окрім іншого, суд вказав, що у зв'язку із частковою втратою рухливості І. не зможе оперативно реагувати на активну поведінку дитини та запобігати небезпечним ситуаціям.</p> <p>І. подала апеляційну скаргу на таке рішення, проте 20 листопада 2015 року Хельсінський апеляційний суд відхилив її скаргу та підтримав рішення суду першої інстанції, зазначивши, що заявник та І. здійснюють спільну опіку над дитиною, а тому І. не може покинути Фінляндію з дитиною без згоди на це заявника.</p> <p>26 лютого 2016 року Верховний суд відхилив касацію І.</p> <p>Під час апеляційного провадження, 5 лютого 2015 року І. разом з В. прибула до Росії без згоди заявника, та проінформувала заявника про те, що вона не збирається разом з донькою повертатися до Фінляндії.</p> <p>20 лютого 2015 року заявник звернувся до Міністерства юстиції Фінляндії з заявою про повернення дитини на підставі Гаазької Конвенції.</p> <p>6 серпня 2015 року, після невдалих спроб домовитися з І. щодо повернення дитини до Фінляндії, заявник звернувся до Дзержинського районного суду м. Санкт-Петербурга, вимагаючи повернення дитини до Фінляндії на підставі Гаазької Конвенції.</p> <p>І. заперечувала проти цього: зазначала, що дитина не розуміє фінської мови, вона вже пристосувалась до нового оточення та потребує надання медичної підтримки; вказала, що в заявника наявні психічні розлади. Уповноважений з прав дитини у м. Санкт-Петербург вказав, що повернення дитини до Росії не було незаконним, а наявні в дитини хвороби можуть завдати їй фізичної шкоди в разі повернення до Фінляндії.</p> <p>Проте рішенням Дзержинського районного суду м. Санкт-Петербурга від 2 грудня 2015 року вимоги заявника було задоволено та постановлено негайно повернути дитину до Фінляндії.</p> <p>3 лютого 2016 року Санкт-Петербурзьким міським судом в порядку апеляційного провадження попереднє рішення суду було скасовано, а у задоволенні вимог заявника повернути дитину відмовлено. Суд</p>
--	---

	<p>вказав, що рішення фінського суду не набрало законної сили, а дії І. щодо повернення дитини до Росії не були незаконними; зазначав, що дитина була інтегрована в російське суспільство, для неї були створені всі необхідні умови, а той факт, що дитина відвідувала дитячий садок, проживаючи в Фінляндії в період з листопада 2014 по січень 2015 року не є підтвердженням інтеграції дитини до фінського суспільства. Заявник оскаржував таку відмову в порядку нагляду та до суду касаційної інстанції, проте його заяви були відхилені.</p> <p>Окрім іншого, 7 вересня 2016 року Приморський районний суд м. Санкт-Петербурга ухвалив рішення, яким місце проживання В. було встановлено разом з І., і зобов'язано заявника сплачувати аліменти на дитину, починаючи з 8 червня 2015 року.</p> <p>У подальшому з приводу сплати аліментів було відкрито виконавче провадження; як забезпечувальний захід заявникові було обмежено виїзд з території Росії. Відповідно до цього ж самого рішення заявник не має можливості в'їхати до Росії.</p> <p>Станом на 13 лютого 2018 року борг заявника зі сплати аліментів складав 494 644 рублів.</p> <p>Заявник не бачив свою доньку з того моменту, як вона покинула Фінляндію.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).